

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 19. júla 2012 v Bratislave v trestnej veci obvineného **I. P.** pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 10. januára 2012, sp. zn. 6To 97/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **I. P.** **s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 28. septembra 2011, sp. zn. 1T 100/2011, bol obvinený **I. P.** uznaný vinným zo spáchania päťnásobného prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. (bod 1/ až 5/), prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák. (bod 6/) ako aj zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák. (bod 7/), ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe tam bližšie uvedenom.

Za to bol odsúdený podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. pri použití § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 37 písm. h/ Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uvedeným rozsudkom mu súd zároveň uložil podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. aj trest prepadnutia vecí, a to osobného motorového vozidla BMW 320D čiernej farby,

ev.č. X., v prospech štátu a podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 5 rokov.

A napokon bol obvinený podľa § 287 ods. 1 Tr. por. v bode 6/ zaviazaný tiež i k náhrade škody pre S., O. vo výške 54,91 €.

O odvolaní obvineného I. P. proti vyššie citovanému rozsudku rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením z 10. januára 2012, sp. zn. 6To 97/2011, takým spôsobom, že toto podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 12. apríla 2012 bolo na súd prvého stupňa doručené dovolanie obvineného I. P., podané prostredníctvom jeho obhajcu a smerujúce proti vyššie uvedenému rozhodnutiu krajského súdu, kde tento ako dovolací dôvod uviedol dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V jeho písomnom odôvodnení pritom poukázal v prvom rade na tú skutočnosť, že hoci sa k spáchaniu trestných činov uvedených v bode 1/ až 6/ obžaloby priznal a svoje protiprávne konanie úprimne oľutoval, čo sa týka zločinu útoku na verejného činiteľa opísaného v bode 7/ obžaloby, tak v tomto smere svoju vinu od začiatku trestného stíhania popieral. Uviedol, že on nechcel zraziť policajta F., on nenasmeroval vozidlo na neho, a teda nie je pravdou, čo tvrdí poškodený a ostatní príslušníci Policajného zboru.

Vzhľadom k tomu, že predmetný skutok nebol podľa jeho názoru správne právne kvalifikovaný, keďže tam uvedené konanie nenapĺňa skutkovú podstatu zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 Tr. zák., podal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, a to čo do výroku o vine ako i treste.

V tomto pritom upozornil na to, že pokiaľ ide o svedka S. – jeho spolujazdca, tak tento síce na hlavnom pojednávaní povedal, že sa pridržiava svojej výpovede z prípravného konania, no on má za to, že ani táto jeho výpoveď prípravného konania nie je objektívna, nakoľko keď ho policajti po naháňačke vypočúvali, bol pod vplyvom prežitých negatívnych udalostí, bol v šoku, v silnom psychickom rozrušení a do zápisnice boli zahrnuté aj také okolnosti, ktoré sa nezakladajú na pravde. Je pravdou, že ho naháňali policajti na služobnom aute a druhé policajné auto mu prekrížilo cestu s úmyslom ho takýmto spôsobom prinútiť

zastaviť, ale medzi poškodeným, ktorý stál vedľa policajného vozidla a rodinným domom pri ceste bolo asi 4-5 metrov a keď ho poškodený videl prichádzať s vozidlom a videl aj to, že nebrzdí alebo neznižuje rýchlosť, mal dostatok času na to, aby uskočil. Znovu však zdôraznil, že on nesmeroval vozidlo na poškodeného, len nerešpektoval jeho znamenie na zastavenie vozidla, pričom rýchlosť auta nezvýšil.

A ako podotkol v tomto smere ďalej, pri policajnom aute stáli policajti z oboch strán, a preto predtým než ho obišiel uvažoval nad tým, či ho má obísť z pravej alebo z ľavej strany, čo svedčí o tom, že on nemal v úmysle nikoho zraziť. Policajti stojaci vedľa policajného auta mali asi 5 metrov voľného priestoru okolo seba, kde s vozidlom bez problémov prešiel, nemusel si teda vytvoriť príležitosť a priestor na útek, pričom policajti, ktorí ho naháňali, išli v tom istom jazdnom pruhu ako on, na tej istej ceste, takže oni takisto museli obísť policajné vozidlo stojace uprostred cesty. Len tá okolnosť, že poškodený uskočil pred vozidlom, predsa nemôže byť dôkazom toho, že na neho zaútočil. Podľa neho sa poškodený len jednoducho zľakol, keď videl blížiac sa auto.

Z dôvodov vyššie uvedených preto obvinený žiadal, aby druhostupňový súd jeho konanie prekvalifikoval na prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., resp. aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju ohľadom bodu 7/ obžaloby v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd však napriek vyššie uvedeným skutočnostiam dospel k nesprávnemu záveru, keď prevzal právny názor okresného súdu a jeho odvolanie zamietol.

Vzhľadom k tomu, že on rýchlosť nezvýšil, keď uvidel policajné auto prekrížené na ceste, že nebolo dokázané, že by bol vozidlo nasmeroval na poškodeného a že by ho chcel úmyselne prinútiť, aby uskočil (t.j. nebolo použité násilie) a taktiež i s poukazom na to, že v tomto prípade vozidlo nie je možné – ako vyplýva z vyššie uvedeného - kvalifikovať ako zbraň, teda napokon navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku uvedeného v bode 7/ obžaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.

a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho znenia je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je **viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie.** Rovnako potom **nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.**

Ako už z vyššie uvedeného vyplýva, obvinený sa teda podaním dovolania nemôže účinne domáhať nápravy či revízie skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa, ani k preskúvaniu nimi vykonaného dokazovania.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu

založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Čo sa týka pritom dovolania obvineného I. P., tak z jeho obsahu je zrejmé, že tam uvedené námietky smerujú len vo vzťahu k skutkovým zisteniam, resp. spôsobu, akým súdy vyhodnotili v jeho neprospech vykonané dôkazy a záverom, ktoré z vykonaného dokazovania vyvodili.

Avšak ako už aj bolo viackrát vyššie spomenuté, skutok tak, ako bol zo strany konajúcich súdov zistený (a ustálený pod bodom 7/), je pre Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací **záväzný**, pričom pokiaľ ide o jeho právne posúdenie, tak toto je i podľa jeho názoru správne a v súlade so zákonom, keďže tento naplňa všetky zákonné znaky zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciate tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 19. júla 2012

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová